

Sygn. akt **IC 1101/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 sierpnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Andrzej Kurylek
Protokolant:	stażysta Ewa Rokicka

po rozpoznaniu w dniu 26 sierpnia 2014 r. w Warszawie na rozprawie sprawy

z powództwa **B. M., R. M.**

przeciwko **Przedsiębiorstwu Państwowemu (...)** z siedzibą w **W.**

o zapłatę

I oddała powództwo,

II zasądza od powodów B. M. i R. M. na rzecz Przedsiębiorstwa Państwowego (...) z siedzibą w W. kwotę po 3.608,(...) (trzy tysiące sześćset osiem i (...)/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt **IC 1101/13**

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 2 sierpnia 2013 r. B. M. i R. M. domagali się:

1. zasądzenia od pozwanego Przedsiębiorstwa Państwowego (...) z siedzibą w W. na rzecz:

a) powódki R. M. kwoty 149.065,40 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty,

b) powoda B. M. kwoty 347.819,28 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty,

tytułem zmniejszenia wartości nieruchomości gruntowej położonej w W. przy ul. (...), stanowiącej działkę ewidencyjną o nr (...) z obrębu (...) o powierzchni 1.286 m⁽²⁾, dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy dla (...) w W. prowadzi księgę wieczystą KW nr (...);

c) powódki R. M. kwoty 118.116,37 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty,

d) powoda B. M. kwoty 285.604,85 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty,

tytułem zmniejszenia wartości nieruchomości gruntowej położonej w W. przy ul. (...), stanowiącej działki ewidencyjne o nr (...) z obrębu (...) o powierzchni odpowiednio 983 m⁽²⁾ i 36 m⁽²⁾, dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy dla (...) w W. prowadzi księgę wieczystą KW nr (...);

e) powoda B. M. kwoty 709.393,68 zł, tytułem zmniejszenia wartości nieruchomości gruntowej położonej w W. przy ul. (...), stanowiącej działkę ewidencyjną o nr (...) z obrębem (...) o powierzchni 1.836 m⁽²⁾, dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy dla (...) w W. prowadzi księgę wieczystą KW nr (...);

2. zasądzenia od pozwanego Przedsiębiorstwa Państwowego (...) z siedzibą w W. na rzecz:

a) powódki R. M. kwoty 2.500.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty,

b) powoda B. M. kwoty 2.500.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty,

tytułem nakładów koniecznych, jakie powodowie muszą ponieść w celu zapewnienia izolacyjności akustycznej, w szczególności ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów w nowoprojektowanym budynku hotelowo-biurowym wraz z funkcjami zespołu sal konferencyjnych, gastronomii i lokali handlowo-usługowych oraz garażem podziemnym, który ma zostać wybudowany na nieruchomości gruntowej położonej w W. przy ul. (...), stanowiącej działkę ewidencyjną o nr (...) z obrębem (...) o powierzchni 1.286 m⁽²⁾, dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy dla (...) w W. prowadzi księgę wieczystą KW nr (...), na nieruchomości gruntowej położonej w W. przy ul. (...), stanowiącej działkę ewidencyjną o nr (...) z obrębem (...) o powierzchni odpowiednio 983 m⁽²⁾ i 36 m⁽²⁾, dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy dla (...) w W. prowadzi księgę wieczystą KW nr (...) oraz na nieruchomości gruntowej położonej w W. przy ul. (...), stanowiącej działkę ewidencyjną o nr (...) z obrębem (...) o powierzchni 1.836 m⁽²⁾, dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy dla (...) w W. prowadzi księgę wieczystą KW nr (...);

a także zasądzenia od pozwanego na rzecz powodów kosztów procesu według norm przepisanych (pozew – k. 2-16).

Pismem procesowym z dnia 16 października 2013 r. powódka R. M. ograniczyła żądanie wyartykułowane w punkcie 2 petitum pozwu w ten sposób, że zamiast dotychczasowej kwoty 2.500.000 zł wniosła o zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kwoty 332.818,23 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty tytułem nakładów koniecznych, jakie musi ponieść w celu zapewnienia izolacyjności akustycznej, w szczególności ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów w nowoprojektowanym budynku hotelowo-biurowym wraz z funkcjami zespołu sal konferencyjnych, gastronomii i lokali handlowo-usługowych oraz garażem podziemnym, który ma zostać wybudowany na nieruchomości gruntowej położonej w W. przy ul. (...), stanowiącej działkę ewidencyjną o nr (...) z obrębem (...) o powierzchni 1.286 m⁽²⁾, dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy dla (...) w W. prowadzi księgę wieczystą KW nr (...), na nieruchomości gruntowej położonej w W. przy ul. (...), stanowiącej działkę ewidencyjną o nr (...) z obrębem (...) o powierzchni odpowiednio 983 m⁽²⁾ i 36 m⁽²⁾, dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy dla (...) w W. prowadzi księgę wieczystą KW nr (...) oraz na nieruchomości gruntowej położonej w W. przy ul. (...), stanowiącej działkę ewidencyjną o nr (...) z obrębem (...) o powierzchni 1.836 m⁽²⁾, dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy dla (...) w W. prowadzi księgę wieczystą KW nr (...) (pismo procesowe – k. 88-90).

W odpowiedzi na pozew z dnia 16 grudnia 2013 r. pozwany Przedsiębiorstwo Państwowe (...) z siedzibą w W. wniosł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powodów na swoją rzecz kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego wedle norm przepisanych. Motywując stanowisko w sprawie strona pozwana wskazała, iż upłynął określony w art. 129 ust. 4 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska dwuletni termin zawity, w czasie którego powodowie mogli występować z roszczeniami przedstawionymi w pozwie. Nieruchomość strony powodowej bowiem została objęta ograniczeniami wynikającymi z rozporządzenia Wojewody (...) nr (...) z dnia 7 sierpnia 2007 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W.. Natomiast uchwała nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. nie wprowadziła w stosunku do nieruchomości powodów nowych ograniczeń (odpowiedź na pozew – k. 98-106).

W dalszym toku postępowania stanowisko stron nie uległo zmianie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

R. M. i B. M. są współwłaścicielami nieruchomości gruntowej położonej w W. przy ul. (...), stanowiącej działkę ewidencyjną o nr (...) z obrębu (...) o powierzchni 1.286 m⁽²⁾, dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy dla (...) w W. prowadzi księgę wieczystą KW nr (...) (wydruk treści księgi wieczystej KW nr (...) – k. 17-24; wypis z rejestru gruntów – k. 25), a także współużytkownikami nieruchomości gruntowej położonej w W. przy ul. (...), stanowiącej działki ewidencyjne o nr (...) z obrębu (...) o powierzchni odpowiednio 983 m⁽²⁾ i 36 m⁽²⁾, dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy dla (...) w W. prowadzi księgę wieczystą KW nr (...) (wydruk treści księgi wieczystej KW nr (...) – k. 26-37; wypis z rejestru gruntów – k. 38). Ponadto B. M. jest właścicielem nieruchomości gruntowej położonej w W. przy ul. (...), stanowiącej działkę ewidencyjną o nr (...) z obrębu (...) o powierzchni 1.836 m⁽²⁾, dla której to nieruchomości Sąd Rejonowy dla (...) w W. prowadzi księgę wieczystą KW nr (...) (wydruk treści księgi wieczystej KW nr (...) – k. 39-46; wypis z rejestru gruntów – k. 47). (...) powodów, uwzględniając długookresowy średni poziom dźwięku, w porównywalnym stopniu poddane są oddziaływaniu hałasu drogowego oraz hałasu lotniczego (mapy akustyczne (...) W. – k. 116-119), a ruch lotniczy od 2006 r., kiedy to B. M. nabył nieruchomość stanowiącą działkę ewidencyjną o nr (...), utrzymuje się na stałym poziomie (dane operacji lotniczych – k. 115).

Rozporządzeniem Nr (...) Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 r.

w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. (rozporządzenie Nr (...) wraz z załącznikiem – k. 112-114), które weszło w życie w dniu 25 sierpnia 2007 r. (§ 7 rozporządzenia), utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. (§ 1 ust. 1 rozporządzenia), w którym to obszarze wyróżniono strefę ograniczeń zabudowy mieszkaniowej – „strefa M” (§ 1 ust. 2 rozporządzenia). Mocą przedmiotowego rozporządzenia nieruchomości powodów znalazły się w całości w obszarze ograniczeń zabudowy mieszkaniowej (załącznik). W obszarze ograniczonego użytkowania zabroniono: przeznaczania nowych terenów pod szpitale, domy opieki oraz zabudowę związaną ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie M także pod zabudowę mieszkaniową; zmiany sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na szpitale i domy opieki oraz na stały lub wielogodzinny pobyt dzieci i młodzieży, a w strefie M – także na cele mieszkaniowe – z zastrzeżeniem ust. 2; budowy nowych szpitali, domów opieki, zabudowy związanej ze stałym lub wielogodzinnym pobytem dzieci i młodzieży, a w strefie M także budynków mieszkalnych, z zastrzeżeniem ust. 2 (§ 4 ust. 1 rozporządzenia). W strefie M dopuszczono jednakże zmianę sposobu użytkowania budynków w całości lub w części na cele mieszkaniowe oraz budowę nowych budynków mieszkalnych jednorodzinnych jako towarzyszących innym funkcjom, na warunkach określonych

w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku braku planu miejscowego, na warunkach określonych w decyzji o warunkach zabudowy. Dodatkowo w obszarze ograniczonego użytkowania wprowadzono wymagania techniczne dotyczące budynków, a polegające na tym, że w nowoprojektowanych budynkach należało zapewnić izolacyjność ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów – zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi izolacyjności akustycznej przegród w budynkach oraz izolacyjności akustycznej elementów budowlanych (§ 5 pkt 1 rozporządzenia), a w istniejących budynkach należało zastosować zabezpieczenia zapewniające właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach poprzez zwiększenie izolacyjności ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów – zgodnie z Polskimi Normami dotyczącymi ochrony przed hałasem pomieszczeń w budynkach (§ 5 pkt 2 rozporządzenia).

Z kolei uchwałą Nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. (uchwała Nr (...) wraz z uzasadnieniem oraz załącznikami – k. 62-73), która weszła w życie w dniu 4 sierpnia 2011 r. (§ 13 uchwały), utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., którego zarządcą stało się Przedsiębiorstwo Państwowe (...) w W. (§ 1 uchwały). Mocą przedmiotowej uchwały nieruchomości powodów znalazły się w całości w obszarze ograniczonego użytkowania (załącznik Nr 6), w którym wyróżniono dwie strefy: strefę Z1 oraz strefę Z2 (§ 4 uchwały). W strefie Z1 zakazano przeznaczania terenów pod zabudowę mieszkaniową jedno- i wielorodzinną, mieszkaniowo-usługową, zagrodową, zamieszkania zbiorowego, związaną ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, szpitale i domy opieki społecznej; zakazano lokalizowania budynków o funkcji mieszkaniowej, mieszkaniowo-usługowej, zagrodowej, zamieszkania zbiorowego, szpitali, domów opieki społecznej oraz o funkcjach związanych ze stałym pobytem dzieci i młodzieży; zakazano zmiany funkcji budynków istniejących na budynki o funkcji mieszkaniowej, mieszkaniowo-

usługowej, zagrodowej, zamieszkania zbiorowego, szpitali, domów opieki społecznej oraz o funkcjach związanych ze stałym pobytem dzieci i młodzieży (§ 5 pkt 1 uchwały). Z kolei w strefie Z2 zakazano przeznaczania terenów pod szpitale i domy opieki społecznej oraz pod zabudowę związaną ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży; zakazano lokalizowania budynków o funkcji szpitali, domów opieki społecznej oraz o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży; zakazano zmiany funkcji budynków istniejących na budynki o funkcjach związanych ze stałym lub czasowym pobytem dzieci i młodzieży, szpitali i domów opieki społecznej (§ 5 pkt 2 uchwały). Dodatkowo określono wymagania techniczne dotyczące budynków objętych obszarem ograniczonego użytkowania w ten sposób, że w nowoprojektowanych budynkach należało zapewnić odpowiednią izolacyjność ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów – zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane i przepisami wykonawczymi do tej ustawy (§ 6 pkt 1 uchwały), a w istniejących budynkach należało zastosować zabezpieczenia zapewniające właściwy klimat akustyczny w pomieszczeniach – zgodnie z ustawą z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane i przepisami wykonawczymi do tej ustawy (§ 6 pkt 2 uchwały).

W dniu 27 czerwca 2013 r. B. M. zwrócił się do Zarządu D. W. m. st. W. z wnioskiem o wydanie decyzji o warunkach zabudowy dla inwestycji polegającej na budowie budynku hotelowo-biurowego wraz z funkcjami zespołu sal konferencyjnych, gastronomii i lokali handlowo-usługowych oraz garażem podziemnym na działkach o numerach ewidencyjnych (...) w obrębie (...) przy ul. (...) w dzielnicy W. m. st. W. (wniosek o wydanie decyzji o warunkach zabudowy – k. 48-52; potwierdzenie kancelaryjne – k. 53; wizualizacja – k. 54-61).

Pismem z dnia 26 lipca 2013 r. B. M. i R. M. zgłosili Zarządowi Przedsiębiorstwa Państwowego (...) z siedzibą w W. roszczenie o zapłatę odszkodowania w kwocie 6.000.000 zł z tytułu:

1. zmniejszenia wartości nieruchomości gruntowej położonej w W. przy ul. (...), stanowiącej działki ewidencyjne o numerach (...) z obrębu (...) (KW nr (...) oraz KW nr (...)) oraz położonej w W. przy ul. (...), stanowiącej działkę ewidencyjną o numerze (...) z obrębu (...) (KW nr (...)), a także
2. nakładów koniecznych, jakie powodowie zmuszeni będą ponieść w nowoprojektowanym budynku hotelowo-biurowym, aby zapewnić izolacyjność akustyczną ścian zewnętrznych, okien i drzwi w ścianach zewnętrznych, dachów i stropodachów, a który ma zostać wybudowany na nieruchomościach gruntowych położonych w W. przy ul. (...) i Skrzydlatej 49, stanowiących działki ewidencyjne o numerach (...) z obrębu (...)

(zgłoszenie roszczenia wraz z przedsądowym wezwaniem do zapłaty – k. 77-79; potwierdzenia nadania – k. 80).

Powyższy stan faktyczny został przez Sąd ustalony na podstawie dowodów z dokumentów złożonych do akt niniejszej sprawy. Sąd uznał dowody z dokumentów za wiarygodne, albowiem ich autentyczność nie została zakwestionowana przez strony, a ponadto Sąd nie znalazł podstaw do ich podważenia z urzędu. Sąd meriti jednocześnie oddalił wnioski dowodowe strony powodowej o dopuszczenie dowodu z decyzji o warunkach zabudowy, dopuszczenie dowodu z opinii biegłych sądowych oraz dopuszczenie dowodu z przesłuchania stron z ograniczeniem do przesłuchania powoda B. M. (postanowienie – k. 180, płyta CD: 00:18:55-00:23:51 – k. 183; postanowienie – k. 180, płyta CD: 00:27:24-00:28:56 – k. 183). Przedmiotowe wnioski dowodowe w ocenie Sądu jawiły się jako bezprzedmiotowe, albowiem nie służyły ujawnieniu okoliczności, które w świetle zgromadzonego materiału dowodowego oraz stanowisk stron, miałyby istotny charakter dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy w rozumieniu art. 227 k.p.c. Wniosek o dopuszczenie dowodu z decyzji o warunkach zabudowy nie służył de facto potwierdzeniu w sposób nie budzący wątpliwości tezy, jakoby powodowie nieuchronnie mieliby przystąpić do realizacji celu inwestycyjnego. Zresztą sam cel, dla którego miał zostać dopuszczony dowód z dokumentu, był obojętny dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Nadto należy zaznaczyć, iż etap postępowania sądowego nie jest stadium, w toku którego strony procesu winny poszukiwać stosownych dowodów na potwierdzenie prezentowanych przez siebie twierdzeń. Postępowanie kontradyktoryjne bowiem zmierza do wyeliminowania elementów inkwizycyjności w procesie cywilnym. Uwzględniając powyższe nie jest zatem dopuszczalne poszukiwanie przez strony w toku procesu sądowego, za pomocą aparatu przeznaczanego dla Sądu, nowych twierdzeń. Strony powinny być na tyle przygotowane do prowadzenia sporu sądowego, że poprzez oznaczenie tego, co jest istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, strona winna wygłosić twierdzenia odnośnie okoliczności

istotnych dla końcowego orzeczenia. Dopiero w oparciu o tak zgłoszone i sprecyzowane twierdzenia, przychodzi moment zgłoszenia wniosków dowodowych, które służą wykazaniu tych twierdzeń. Dlatego też nie jest możliwe w ocenie Sądu pozytywne rozpoznanie wniosków dowodowych bez uprzedniego oznaczenia twierdzenia strony. Skoro strona powodowa nie podniosła stosownego twierdzenia dotyczącego uprzedniego zgłoszenia roszczeń pozwanemu, to nie było zatem uprawnione dopuszczenie dowodu z przesłuchania B. M. na wskazaną okoliczność.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie nie było zasadne i jako takie podlegało oddaleniu w całości.

Stosownie do dyspozycji przepisu art. 129 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (t. jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 1232 ze zm.), jeżeli w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości korzystanie z niej lub z jej części w dotychczasowy sposób lub zgodny z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe lub istotnie ograniczone, właściciel nieruchomości może żądać wykupienia nieruchomości lub jej części. W związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości jej właściciel może żądać odszkodowania za poniesioną szkodę; szkoda obejmuje również zmniejszenie wartości nieruchomości (art. 129 ust. 2 ustawy). Roszczenie, o którym mowa w ust. 1 i 2, przysługuje również użytkownikowi wieczystemu nieruchomości, a roszczenie, o którym mowa w ust. 2, także osobie, której przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości (art. 129 ust. 3 ustawy). Jednakże z roszczeniem, o którym mowa w ust. 1-3, można wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości (art. 129 ust. 4 ustawy).

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy stwierdzić należy, iż rozporządzeniem Nr (...) Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 r. utworzono obszar ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...). Na skutek wejścia w życie przedmiotowego rozporządzenia nieruchomości powodów znalazły się w całości w obszarze ograniczeń zabudowy mieszkaniowej, natomiast mocą uchwały Nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. nieruchomości powodów znalazły się w całości w obszarze ograniczonego użytkowania. Do ograniczeń obowiązujących na należących do nich nieruchomościach, a przywoływanych przez stronę powodową w pozwie, doszło zatem na podstawie rozporządzenia Nr (...), zaś mocą uchwały Nr (...) nie doszło do zwiększenia istniejących już ograniczeń obowiązujących na należących do B. M. i R. M. nieruchomościach. Podkreślić bowiem należy, iż odpowiedzialność odszkodowawczą, o której mowa w art. 129 ustawy Prawo ochrony środowiska, przewidziano nie za samo ograniczenie i nie za każde ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Odszkodowanie nie rekompensuje zmiany dotychczasowej sytuacji właściciela nieruchomości, a tym bardziej utrzymywania już istniejących ograniczeń w przypadku zmiany aktu prawnego. Odszkodowanie służy bowiem za konkretną szkodę, która powstała w związku z ograniczeniem sposobu korzystania z nieruchomości, a nie za samo ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Konieczną przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej jest więc szkoda, której źródłem jest rozporządzenie lub akt prawa miejscowego powodujący ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości. Szkoda ma być normalnym następstwem wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego wprowadzającego ograniczenia w sposobie korzystania z nieruchomości. Szkoda taka może powstać, gdy akt prawa miejscowego wprowadza nowe lub zwiększa dotychczasowe ograniczenia co do sposobu korzystania z nieruchomości lub też przedłuża na kolejny okres ograniczenia, które zostały wprowadzone na określony czas. Szkoda nie powstaje, gdy kolejny akt prawny utrzymuje zakres ograniczeń na dotychczasowym poziomie (jak poprzednio obowiązujący) [zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2012 r., sygn. akt IV CSK 28/12, LEX nr 1228596]. Z powyższego zatem w jednoznaczny sposób wynika, że szkoda może powstać jedynie, gdy akt prawa miejscowego wprowadza nowe, zwiększa lub przedłuża dotychczasowe ograniczenia, a szkoda nie powstaje, gdy kolejny akt prawny utrzymuje zakres ograniczeń na dotychczasowym poziomie, tj. na poziomie poprzednio obowiązującego aktu prawnego lub gdy zmniejsza te ograniczenia.

W związku z powyższym należało uznać, iż zgłoszone przez stronę powodową w niniejszej sprawie roszczenia odszkodowawcze były bezpodstawne i podlegały oddaleniu

z uwagi na okoliczność, że dla należących do nich nieruchomości wejście w życie uchwały Nr (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania nie skutkowało

żadnymi nowymi ograniczeniami w stosunku do poprzednio obowiązującego obszaru ograniczonego użytkowania utworzonego na podstawie rozporządzenia Wojewody (...) Nr (...) z dnia 7 sierpnia 2007 r., a od wejścia w życie przedmiotowego rozporządzenia upłynął już 2-letni termin na dochodzenie roszczeń.

Fakt nieistnienia nowych ograniczeń w stosunku do nieruchomości powodów w powołanej uchwale oznaczał jednocześnie brak istnienia przesłanki dochodzenia roszczeń (por. treść art. 129 ustawy Prawo ochrony środowiska) oraz ich bezpodstawność. Zgodnie bowiem z treścią art. 129 ust. 2 w zw. z art. 135 ustawy Prawo ochrony środowiska podstawą roszczeń odszkodowawczych z tytułu utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania mogą być wyłącznie szkody pozostające w związku z wprowadzonymi ograniczeniami sposobu korzystania z nieruchomości. Mając na uwadze, iż w dniu wejścia w życie uchwały Sejmiku Województwa (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. na nieruchomości powodów obowiązywały już ograniczenia wynikające z rozporządzenia Wojewody (...) nr (...) z dnia 7 sierpnia 2007 r. i to ograniczenia dalej idące niż obecnie (choćby zakaz przeznaczania nowych terenów pod zabudowę mieszkaniową), roszczenia odszkodowawcze z tego tytułu nie zasługiwały na uwzględnienie.

Nadto zgodnie z treścią art. 129 ust. 4 ustawy Prawo ochrony środowiska z roszczeniami można wystąpić w okresie 2 lat od dnia wejścia w życie rozporządzenia lub aktu prawa miejscowego powodującego ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości.

Z treści uzasadnienia uchwały Sejmiku Województwa (...) Nr (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W. wynika wprost iż dotychczasowy akt ustanawiający obszar ograniczonego – rozporządzenie Nr (...) Wojewody (...)

z dnia 7 sierpnia 2007 r. – został utrzymany w mocy na podstawie przepisów ustawy

z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej. Zgodnie z dyspozycją art. 47 ust. 2 przywołanej wyżej ustawy akty prawa miejscowego wydane na podstawie przepisów zmienianych niniejszą ustawą z zakresu zadań i kompetencji podlegających przekazaniu, zachowują moc do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez organy przejmujące zadania i kompetencje ([\(...\) \(...\) .html](#); dnia 11 września 2014 r.). Rozporządzenie Nr (...) Wojewody (...) z dnia 7 sierpnia 2007 r. obowiązywało zatem do czasu wejścia w życie uchwały Sejmiku Województwa (...) Nr (...) z dnia 20 czerwca 2011 r. w sprawie utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania dla (...) im. (...) w W., która nie wprowadziła w stosunku do nieruchomości powodów żadnych nowych ograniczeń, w związku z czym powództwo musiało ulec oddaleniu z uwagi na upływ terminu, w którym B. M. i R. M. mogli wystąpić z roszczeniami o zapłatę odszkodowania. W stosunku bowiem do powodów w dniu 25 sierpnia 2009 r., tj. z upływem dwóch lat od daty wejścia w życie powyższego rozporządzenia, upłynął dwuletni termin zawity od dnia wejścia w życie regulacji powodującej ograniczenie sposobu korzystania z nieruchomości, w czasie którego powodowie mogli występować z roszczeniami przedstawionymi w pozwie. Uprawnienie powodów zostało ograniczone terminem prekluzyjnym prawa materialnego, po upływie którego wygasło, co skutkowało oddaleniem powództwa w całości, bez konieczności przeprowadzenia postępowania dowodowego w szerokim zakresie.

Powyzsza argumentacja nakazywała zatem uznać powództwo w niniejszej sprawie za nieuzasadnione, wobec czego podlegało ono oddaleniu (pkt I wyroku).

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu natomiast znajduje swoje uzasadnienie w treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. Strona powodowa winna liczyć się z ryzykiem wynikającym z prowadzenia postępowania w niniejszej sprawie tym bardziej, iż była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika. Sąd podziela bowiem w całym zakresie pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 26 listopada 2003 r. (sygn. akt I PK 585/02, LEX nr 527066), zgodnie z którym prawo do sądu nie oznacza przyzwolenia na konstruowanie wszelkich możliwych roszczeń i woluntarystyczne określanie ich wysokości, gdyż strona winna mieć świadomość tak sformułowanych roszczeń, także w zakresie kosztów postępowania. B. M. i R. M. zatem jako strona przegrywająca spór zostali zobowiązani – uwzględniając żądanie strony pozwanej odnośnie zasądzenia kosztów procesu od każdego z powodów w równych częściach – do zwrotu Przedsiębiorstwu Państwowemu (...) z siedzibą w W. kwot po 3.608,50 zł (7.217 zł ÷ 2), tytułem poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego w wysokości wynikającej z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych

oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t. jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 490) w wysokości 7.200 zł, powiększonego o należną opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł (pkt II wyroku).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie powołanych wyżej przepisów orzekł jak w sentencji wyroku.